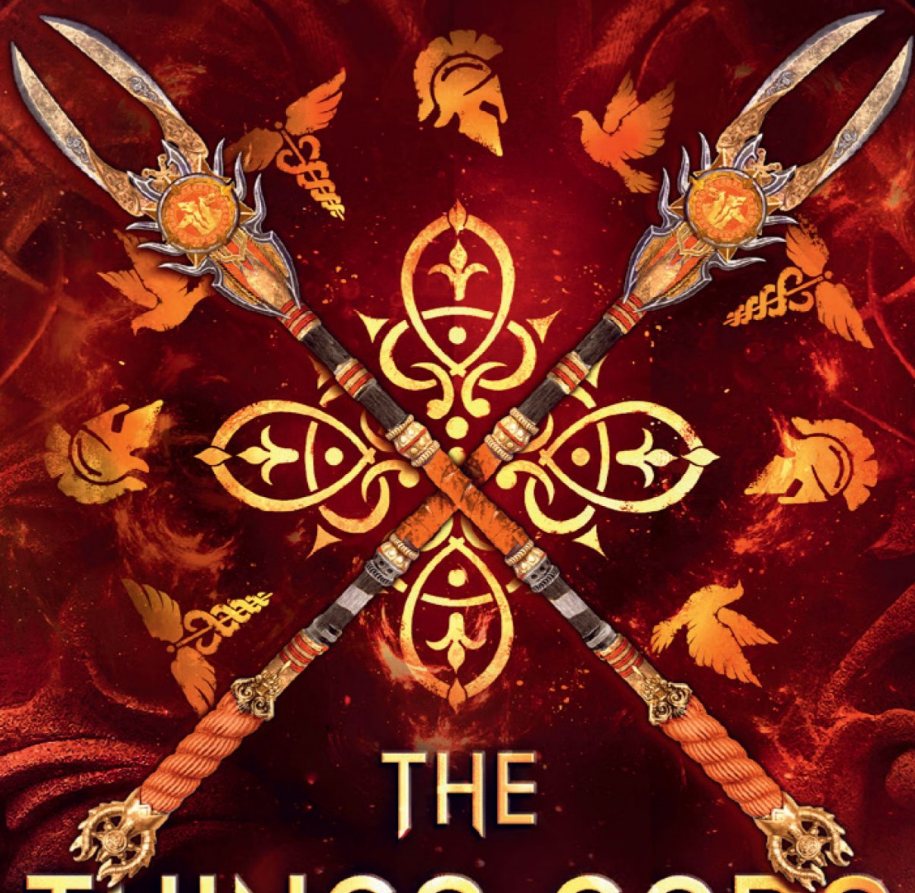

NEDERLANDSE EDITIE

THE
THINGS GODS
BREAK

1 NY TIMES - BESTSELLERAUTEUR

ABIGAIL OWEN

WE ZITTEN IN DE SHIT

LYRA

Fuck het universum. Ik wist wel dat het me haatte. Ik dacht alleen niet dat het zó kleinzielig zou zijn.

En trouwens, ik had toch wat extraatjes moeten overhouden aan het feit dat ik nu een godin ben. Superkrachten. Een troon. Misschien een korte vakantie naar een plek waar ik niet op een stenen brug boven het niets word gegooid, met aan weerskanten een gapende leegte en in de verte een grimmige doorgang, als een stomme grap die ik eerder heb gehoord.

Niet dat het ook maar één moer uitmaakt hoe het eruitziet. Ik weet heel goed waar we zijn.

Tartarus.

Niet omdat ik het herken, maar omdat ik aan de andere kant van de dubbele deuren van de enorme poort naar deze plek stond toen die openging.

En wat nog erger is: ik heb Boone met me meegesleurd. Een van mijn weinige vrienden en net degene die al eens is doodgegaan dankzij mij en de Vuurproef. Oké, ik heb gewonnen en heb zijn ziel naar goddelijkheid weten te verheffen, dus joepie, eind goed al goed.

Helaas duurde dat maar een paar weken.

Nu is hij hier. Opnieuw. Bij mij. Op deze helse plek.

Ik kijk hem even snel van opzij aan, maar hij draait zich hoofd niet. Hij klemt enkel zijn tanden op elkaar en staart recht vooruit. Dat is code voor zeer bezorgd en doen alsof hij dat niet is.

Ik haal eens diep adem. De lucht hier proeft als ijzer op mijn tong. Of misschien is het angst. Want ik hoeft niet te vragen wie ons door de poort heen heeft getrokken. Ook dat weet ik allang.

Kronos.

Koning van de Titanen.

De gietvorm waar alle klootzakken sindsdien uit zijn voorgekomen.

Zijn zoon Zeus heeft het immers ook niet van een vreemde. Deze kerel heeft al zijn kinderen opgeslokt toen ze zijn geboren om een voorspelling af te wenden die beweerde dat hij op een dag door een van hen van zijn troon zou worden gestoten. Ik bedoel, je hoort weleens over slechte vaders. De mijne had ook geen mok met *Beste papa van de wereld* erop. Maar Kronos spande toch wel de kroon.

Spant.

Tegenwoordige tijd.

Want hij staat recht voor onze neus. Zo lang en gespierd als de held van een roman, met haren zwart als onyx met enkel een beetje zilvergrijs bij de slapen, en een dikke baard die de vorm van zijn kaak verbergt.

En alle goden, wat lijkt hij op Hades. Niet zoals ouders vaak op hun kinderen lijken, maar tot op het bot, mega-eng. Het is alsof ik naar een oudere, brutere versie van hem sta te kijken. Geen wonder dat Hades altijd een schaduw met zich meedroeg waar hij geen naam aan wist te geven. Die komt hiér vandaan.

Maar daar waar goden mooi zijn is deze Titaan gewoonweg stralend. Alsof het lastig is om rechtstreeks naar Kronos te kijken.

Ik weet niet of er een woord bestaat om te beschrijven hoe opmerkelijk, overweldigend, hysterisch slecht het is om naar déze Titaan te staren. Mijn hart klopt zo hard dat ik het in mijn oren kan horen, mijn ribbenkast zet zichtbaar uit en krimpt ineen met elke gespannen ademhaling.

Kalm blijven, Lyra.

Er bonkt iets tegen de poort achter me. 'Lyra!' De roep is zo zwak dat ik die nauwelijks hoor.

Ik draai me om en leg mijn handen plat tegen de dubbele deuren met weelderige uitgesneden krullen die lijken op ranken met doornen. O, goden.

Hades.

Mijn ziel reikt naar hem door de barrière tussen ons, maar er is geen weg doorheen.

Geen weg naar hem.

Nee, nee, nee.

Snel veeg ik de traan weg die langs mijn wang omlaag rolt. Ik kan hem niet verliezen. Ik wil het niet. Niet nu we elkaar net gevonden

hebben. Ik leed in stilte door de vloek van Zeus die ervoor zorgde dat nooit iemand van mij zou kunnen houden, en toch heb ik die vervloekte spelen overleefd die de goden ons stervelingen dwingen te doorstaan in hun naam. Ik heb onsterfelijkheid verdiënd, en een leven vol geluk aan Hades' zijde. Hij verdient het net zo goed om gelukkig te zijn.

Dit kan niet waar zijn.

Maar ik weet, met elke vezel in mijn lijf, dat zelfs de machtige god van de dood dit op geen enkele manier kan oplossen. En toch schreeuw ik stilletjes naar hem dat hij me hieruit moet komen halen.

Er ontsnapt me een snik als twee gedachten plotseling in me opkomen. Ten eerste: hij zal zichzelf de schuld hiervoor geven. Dat is een waarheid waar net zomin aan valt te ontsnappen als aan Tartarus.

En ten tweede: ik had meer aandacht moeten schenken aan Rima's voorspelling tijdens de Vuurproef, namelijk het visioen waarin Hades de wereld platbrandt. Een toekomst waarvan ik oprecht dacht dat we die hadden afgewend. Wat zei Rima nog meer?

Het gebonk wordt heftiger en op een gegeven moment voel ik het schokken ervan zelfs in het massief gesteente onder mijn voeten. Gedurende een woeste minuut vol hoop denk ik dat de poort het zal begeven, maar dan... houdt het bonken op.

Ook dat van mijn hart.

Nu voel ik me leeg vanbinnen.

Ik probeer Hades aan de andere kant van de deur te bespeuren, voel een flits van emotie van hem die me vertelt dat hij er nog is, maar het effect van toen hij me tijdens de Vuurproef zijn bloed gaf – waardoor ik altijd kon voelen wat hij voelde, vooral de sterkste emoties – is al bijna helemaal uitgewerkt. Niets bereikt me meer.

'Lyra!' Hades' stem is nog zachter nu, gedempt, alsof hij zich verder weg bevindt. Wat doen de anderen die bij hem zijn? Trekken ze hem terug?

Ik haak mijn vingers in het metaal van de deur, alsof ik mezelf hieruit kan graven of hem hier kan houden. 'Niet weggaan.'

Stilte beantwoordt mijn smeekbede.

Ik kan hem niet meer horen. Ik plaats een oor tegen de deur, sluit mijn ogen en luister naar de kleinst mogelijke indicatie dat hij nog aan de andere kant is, dat hij me niet heeft achtergelaten.

'Hades.' Zijn naam is niet meer dan een fluistering.

'Hij is er nog,' zegt Kronos achter me. Of mompelt hij, eerder.

Maar zelfs bij die zachte woorden verstijf ik. Van top tot teen.

De Titaan klínkt als Hades, net als zijn eerstgeborene, hoewel de diepe klanken ruwer zijn, wat meer raspand, alsof hij al te lang zwavel heeft ingeademd.

‘De beschermingen zorgen ervoor dat wij niet kunnen communiceren met de buitenwereld,’ informeert Kronos ons, nog steeds op zachte toon. ‘Je zult hem niet meer kunnen horen.’

Ik veeg met mijn onderarm over mijn vochtige gezicht en draai me om naar de koning der Titanen. Voor ik hem aankijk, ontmoet ik de donkere starende blik van Boone. De kersverse god der dieven is bereid om te vechten als het moet, zijn kaak strak, handen tot vuisten gebald langs zijn lichaam. Ik schud bijna onmerkbaar mijn hoofd naar hem. Vechten lijkt mij gegarandeerd de weg naar een plotselinge, onmiddellijke en onomkeerbare dood.

Er tuimelt nog maar een enkele gedachte door mijn hoofd.

Hoe komen we hier dan wél uit?

Het antwoord is simpel. Dat kan niet.

Dit is – letterlijk – het godsvervloekte Tartarus. Misschien zal het eindelijk tot me doordringen als ik het vaak genoeg denk.

Zelfs de Titanen is het al millennia niet gelukt hieruit te komen, en ze hebben het ongetwijfeld geprobeerd. De Doos van Pandora was een gok. Een laatste redmiddel. En daarmee zou slechts één persoon eruit worden gehaald.

Persephone.

Over haar gesproken... Waar in de naam van Olympus is de godin van de lente? Ze had aan deze kant moeten wachten om te kunnen ontsnappen, maar Kronos is de enige hier.

Wat heeft hij gedaan? Alle anderen opgegeten zoals hij bij zijn kinderen heeft gedaan?

Kronos glimlacht naar me. De glimlach van een haai is nog uitnodigender dan die van hem. Erger nog; hij doet me zoveel aan Hades denken dat mijn hart maar slagen blijft missen, verward over wat ik nu zou moeten voelen. Geen aantrekkingskracht uiteraard, maar toch wel een vorm van genegenheid. Of misschien ben ik langzaam en stilletjes mentaal aan het instorten.

Ik laat een enkele scherpe lach ontsnappen. ‘Van iedereen die je door de poort had kunnen sleuren, koos je voor de twee waar je het minst aan hebt. Knap gedaan.’

Of misschien stort ik juist snel en luidruchtig in.

Boone spant heel lichtjes zijn spieren aan. Dan geeft hij een korte fluittoon, zoals dieven onderling doen om met elkaar te communiceren.

Een waarschuwing.

Die ik negeer. In de Dievenorde – waarin Boone en ik zijn opgegroeid – heb ik al heel vroeg geleerd dat je beter niet kunt terugdeinzen als je te maken hebt met pestkoppen, maar juist dubbel zo hard moet terugslaan als je wordt uitgedaagd.

Kronos werpt een voorzichtige blik over zijn schouder, blijkbaar op de doorgang achter hem.

Wat controleert hij precies? Wacht hij op versterking?

Ik leun naar voren om om hem heen te kijken. Ik zie niemand anders en ook geen plek voor iemand om zich te verstoppen. De kleine doorgang aan het einde van de brug leidt misschien een tunnel in. Het is lastig te zien in het licht van de fakkels die in houders doorheen de ruimte hangen.

‘Je moet zachtjes zijn,’ fluistert Kronos, nog steeds van ons weggedraaid. ‘Anders maak je ze wakker.’

Onheilspellend en mysterieus vaag. Twee van mijn favoriete dingen. ‘Wie maken we wakker?’

‘Ssst.’ Kronos wordt heel stil en blijft de tunnel aan de andere kant in turen. ‘Het wordt altijd erger met ze als je aankomt.’

Wat?

Ik wissel een blik met Boone. De Titaan zit hier al heel, héél lang opgesloten. Dat heeft duidelijk zijn sporen nagelaten. Iets om naar uit te kijken als we hier niet uit komen.

Met een ruk draait Kronos zijn hoofd weer naar mij en ik recht mijn rug als ik zijn ogen zie fonkelen en zijn lippen omhoog krullen in een steeds breder wordende grijns.

Nee hoor, dat is helemáál niet griezelig...

‘Wat?’ Dit keer stel ik de vraag hardop.

‘Jij denkt dat ik niets aan jullie heb?’ vraagt Kronos op de toon van een vriendelijke oom en nog steeds fluisterend. ‘Volgens mij ben jij degene die niet helder denkt.’

Ik staar hem aan. ‘En ik denk dat jij een enorme, vreselijke...’

Boone stoot zijn elleboog in mijn zij als universeel gebaar voor ‘je bek houden voor de Titaan je platdrukt’, en ik krimp ineen.

Kronos beweegt sneller dan ik ooit eerder heb gezien, goden en diverse monsters inbegrepen. Hij is één groot waas aan beweging, maar hij komt niet op mij af. In plaats daarvan grijpt hij Boone bij

zijn keel en knalt hem tegen de poort. Ik slaak een kreet als ik hoor hoe Boone's hoofd in aanraking komt met metaal.

Kronos laat Boone vallen alsof hij een lappenpop is en niet een vent van bijna 1,90 meter. Vervolgens wendt de Titaan zich weer tot mij alsof er niets is gebeurd.

Afschuw bouwt zich in me op en ik staar langs hem heen naar Boone's bewegingloze lichaam in een hoopje op de grond. Zijn borst gaat op en neer. De sterren zij dank. Een arm ligt in een nare hoek gebogen onder hem en goudkleurig bloed, de ichor van de goden die we nu zijn, vloeit uit een snee in zijn voorhoofd. Ik huiver. Op die manier ziet hij er zo breekbaar uit, god of geen god. Als iemand die mij nooit achterna had moeten komen, door welke deur dan ook, en al helemaal niet door déze.

'Waarom deed je dat nou?' vraag ik, terwijl ik me moet inhouden niet naar Boone toe te snellen. Iets zegt me dat ik mijn ogen op de Titaan moet houden als ik een kans wil maken om ons hier allebei uit te krijgen.

Op dat moment herinner ik me dat ik wapens bij me heb. Ik reik omhoog om de dubbele bijl te grijpen die op mijn rug gebonden zit. Maar... die is er niet. Ik graai nog eens. De bijl... is foetsie. De banden zitten nog steeds gekruist over mijn borst, maar de houders zijn leeg.

Als hij ziet wat ik doe, slaakt Kronos een zucht. 'De poort van Tartarus berooft eenieder die erdoorheen komt van zijn wapens, Lyra.' Hij spreekt nog steeds nauwelijks hoorbaar.

Als ik mijn handen slapjes terug omlaag langs mijn lichaam breng, besef ik ineens wat hij als laatste zei. Ik knipper traag met mijn ogen naar Kronos terwijl een nieuwe golf van angst mijn longen overspoelt. 'Je weet hoe ik heet?'

Zijn wenkbrauwen gaan omhoog. Kunnen wenkbrauwen er teleurgesteld uitzien? 'Blijkbaar wel, hè?'

Juist, ja...

'Eh... hoe kan dat?' vraag ik, een beetje afgeleid, en wie kan me dat kwalijk nemen?

'We hebben elkaar al eens ontmoet.'

Ik deins achteruit voor ik mijn reactie kan verbergen.

Ik heb de moeder - in dit geval vader - van alle wereld-verwoestende papaproblemen al eens ontmoet? 'Nope. Echt niet.'

Ik zou eigenlijk helemaal niet meer tegen hem moeten praten.

Ik krijg toch geen zinnige antwoorden, enkel cryptische verklaringen en een titanisch ego.

Ik zeef door mijn brein voor mogelijkheden om Boone en mezelf hier weg te krijgen. Ontsnappingsroutes. Afleidingsmanoeuvres. Smeergeld dat het universum daadwerkelijk zou aannemen. Ik weet niet eens precies hoe we hier terecht zijn gekomen. Het ene moment stonden we op de drempel – en het volgende zaten we in het hol van de leeuw.

Hoe in alle hellen moet ik Boone uit Tartarus dragen als hij niet bij bewustzijn komt?

Mijn brein komt uiteindelijk op de proppen met het feit dat ik weliswaar mijn bijlen niet heb, maar wel mijn tatoeages. De dieren die ik van Hades cadeau heb gekregen zitten in de huid van mijn arm begraven, en ik weet vrijwel zeker dat niemand die van me af kan pakken. Ik maak aanstalten om ze wakker te maken, maar dan is Kronos er al, zelfs te snel voor het oog van een godin. Hij tilt me onder mijn oksels op en houdt me met mijn voeten bungelend boven de grond, zijn greep zo stevig dat ik niet bij mijn arm kan om die aan te raken en bij mijn dieren te komen.

‘Je tatoeages zijn ook weg, samen met je wapens.’

‘Ik geloof je niet.’ Ik trap naar hem, maar hij geeft geen krimp.

‘Je gaat altijd zo snel het gevecht aan,’ mompelt hij zacht. Alsof hij trots op me is.

‘Je kent me nog maar een paar minuten,’ reageer ik. ‘Hoe kún je dat nou weten?’

Misschien kan ik proberen te teleporterem. Mijn vaardigheid op dat gebied is waardeloos – Hades heeft geprobeerd het me te leren – maar ik kan hier ook niet blijven spartelen als een aan de haak geslagen vis. Ik stel me voor dat Boone bijkomt. Dat hij in beweging komt terwijl de Titaan zijn rug naar hem toe heeft.

‘Ik ken je goed, Lyra Keres,’ zegt Kronos. Dan wordt hij op een enge manier ernstig, waardoor ik stilval. ‘Jij zult onze redder zijn.’

Mijn geest onderbreekt de poging tot teleporterem.

Adrenaline begint zodanig snel door me heen te stromen dat het voelt alsof mijn huid binnenstebuiten wordt gekeerd.

Want ik geloof hem. Goden nog aan toe, dat doe ik. Hij kent me. Kent me écht. Ik kan het zien in zijn ogen: te zelfverzekerd, te vertrouwd. Alsof ik allang deel uitmaak van een plan dat hij eeuwen geleden heeft gesmeed en al die tijd is vergeten te vermelden.

‘Je hebt het mis als je zegt dat ik niets aan je heb,’ zegt hij, nog steeds kalm, nog steeds zacht. ‘Ik heb zelfs heel veel aan je. En ik zal iedereen straffen die het waagt degene pijn te doen die mij zal bevrijden.’

Ik schud mijn hoofd terwijl mijn maag zich omkeert. Hij heeft Boone pijn gedaan... omdat hij me een elleboogje gaf? Omdat hij denkt dat ik nota bene een Titaan zal bevrijden? En niet zomaar een Titaan, maar de absoluut slechtste onder hen?

Op dat moment klinkt er een bel. Helder. Kil. Definitief. Alsof die aan het aftellen is naar iets wat ik niet ga overleven.

Kronos laat me niet los. Hij richt zijn doordringende blik op-nieuw op de donkere tunnel.

‘Wat is er?’ fluister ik.

De bel blijft maar doorgaan en klinkt... niet helemaal zuiver. Alsof het een blij geluid hoort te zijn dat je doet denken aan speelgoed en feestdagen, maar dan in mineur.

‘Verdomme.’ Zonder waarschuwing zwaait Kronos me zo abrupt in het rond dat mijn voeten een wijde boog maken, om vervolgens boven een gapend niets te eindigen.

De afgrond aan beide kanten van de muren van Tartarus – die kuil vol monsters – ligt dreigend onder me als de open muil van een kraken.

Angst klauwt zich een weg tot in mijn keel en nu begin ik pas echt te spartelen.

‘Daarbeneden is het waarschijnlijk toch veiliger,’ zegt Kronos. ‘Ik hoop dat je deze keer niet doodgaat.’

En dan laat hij me verdomme los.

LEVEN OP GELEENDE TIJD

LYRA

Ik gil.

Natuurlijk gil ik.

De gil scheurt mijn keel uit terwijl ik tuimelend de diepte in stort en mijn hart uit mijn borst wil springen. Boven me zie ik Kronos over de rand van de brug leunen. Die verdomde Titaan kijkt toe hoe ik val, net zoals een kat zou kijken naar een vlieg die in een plas spartelt.

Een tel later is zijn gezicht volledig verdwenen, opgeslokt door een ondoordringbare duisternis die me verzwelgt. Op dat moment realiseer ik me dat ik nog steeds aan het vallen ben en nergens tegenaan knal.

Ook schiet het door me heen dat ik een verdomde godin ben. Nog lang niet zo'n geweldige, maar toch...

Verman jezelf, Lyra.

Als Hades hier zou zijn, zou hij staan toekijken met zijn armen over elkaar en die ongeduldige blik in zijn ogen waar zijn wenkbrauwen van samentrekken als ik niet meteen begrijp wat hij me probeert te leren. We hebben nog niet zo lang de tijd gehad om te oefenen, maar die blik heb ik al heel vaak gezien. Mijn godinnenlessen verliepen ongeveer op dezelfde manier als mijn dievenlessen toen.

Dat allemaal valt tegelijkertijd op zijn plek in mijn hoofd en ik stop abrupt met gillen. Mijn keel voelt rauw en ik hoor alleen nog maar de lucht in mijn oren razen terwijl ik val... en val... en val.

Net als Alice door het konijnenhol.

Dan opeens zie ik... iets in de drukkende duisternis.

Ik knijp mijn ogen dicht en doe ze weer open, en dan zie ik het. Groter. Dichterbij. Iets dat met me mee beweegt? Of misschien naar me toe?

Ik heb maar een seconde de tijd om te registreren wat lijkt op een kristalheldere spleet die me doet denken aan geodesteen, maar ik val er niet langs. Het zweeft met me mee.

‘Wat in alle hellen...?’

Het ding komt op me af. Maar in plaats van me te verpletteren, raakt het me niet. Het is niet massief. En het slokt me helemaal op.

Mijn vraag wordt geabsorbeerd door een stilte die zo zwaar is dat het lijkt alsof geluid niet meer bestaat. Alles is rood getint terwijl overal om me heen beweging flitst, alsof ik zo hard ren dat de wereld om me heen een waas is geworden.

Dan verandert de ruimte om me heen opeens, en in plaats van verder te vallen door een donkere afgrond, sta ik op een van de delicaat uitgehouwen bruggen in de watertuin van Hades in de Onderwereld. De overgang is zo abrupt dat mijn hoofd er even van tolt en ik moet een hand tegen de stam van de dichtstbijzijnde boom plaatsen zodat alles stopt met tollen en de wereld weer scherp wordt.

Thuis.

In een flits keert het geluid terug. Ik ben omringd met het geruststellende ruisen van stromend water, de heerlijke geuren van jasmijn en kamperfoelie, de perfecte koele lucht op mijn huid. Ik ben omringd door de schitterende, gloeiende kleuren van Erebos, waar het kasteelachtige verblijf van Hades staat. Het bevindt zich in een grot die zo enorm is dat het plafond eruitziet als een met sterren bezaaide lucht.

Ik ben thús. Mijn nieuwe thuis in de Onderwereld.

Of... misschien is het een betovering. Wat in de naam van de affodilvelden is er net gebeurd?

‘Wat in de naam van Olympus doe jij hier?’ Een diepe, snauwerige stem klinkt achter me. ‘Dit is de slechtste timing ooit.’

Een stem die zo vertrouwd en fantastisch is dat het zeer doet.

Mijn hart barst van euforie en ik weet zeker dat ik aan het gloeien ben als ik me met een ruk omdraai.

‘Hades,’ fluister ik, en vervolgens moet ik bijna janken door de emoties die door me heen wervelen.

Zijn hele lichaam verstijft terwijl hij me aanstaart en me in zich opneemt met een enkele blik. ‘Wat is er gebeurd?’

Alles wat vreemd lijkt aan dit moment raakt bedolven onder de stortvloed van opluchting die door me heen slaat. Binnen een

oogwenk heb ik de afstand tussen ons overbrugd en mijn armen om hem heen geslagen.

‘De goden zij dank,’ fluister ik en dan kus ik hem.

Hij maakt een spastische beweging, verstijft in mijn armen en trekt zijn lippen van de mijne. Net ver genoeg zodat hij me in de ogen kan kijken. Verwarring snijdt als een van mijn bijlen door mijn opluchting heen. Ik blijf ook verstijfd staan en staar zwijgend terug.

Wat ik in zijn ogen zie, is geen opluchting. Het is boze verbazing.

Maar... terwijl onze ademteugen zich met elkaar vermengen, komt zijn hand omhoog in mijn onderrug en trekt hij me dicht naar zich toe. Mijn verwarring verandert in een verlangen dat me zo vertrouwd is dat ik moet glimlachen.

Hades snakt naar adem en dan drukken zijn lippen weer op de mijne. Alle goden in de hemel, het voelt net als de eerste keer dat we elkaar kusten. Alleen... meer.

Ruw maar zacht. Veeleisend maar vragend. Alsof hij dit opeist en ervan geniet als iets waar hij al heel lang aan heeft gedacht.

Hoelang zat ik in Tartarus gevangen?

Ik ben in elk geval dolblij dat ik uit die slangenkuil ben gekomen en terug bij hem, dus sta ik hem te zoenen alsof ik dacht dat ik hem nooit meer zou zien. Want een deel van me, een deel diep binnen in me waar ik niet naar probeerde te luisteren, maakte zich er zorgen over dat hij het wist. Dat hij wist dat Tartarus mijn lot was, dat hij me misschien zelfs had ingeruild voor Persephone.

Als onze bewegingen langzamer worden en we allebei zwaar naar adem snakken, drukt hij zijn voorhoofd tegen het mijne en sluit zijn ogen, terwijl zijn handen nog steeds in mijn rug drukken en me tegen hem aan houden.

‘Je hebt me niet eerder gekust,’ zegt hij.

Het duurt een seconde voor zijn woorden zich langs mijn bubbel van opgeluchte blijdschap weten te persen. Ik heb hem niet eerder... wat? ‘Waar heb je het over?’

Alsof mijn vraag hem compleet ondersteboven gooit, deinst Hades achteruit en ziet hij gechoqueerder uit dan mijn god van de dood zich ooit zou permitteren.

‘Je haren zijn lang. Jij bent mijn Lyra in de toekomst, hè?’

De verwarring voelt alsof ik door een stroomversnelling probeer te zwemmen en heen en weer gegooid word in het water. Toekomst? Mijn haren? Waar heeft hij het over? Ik plaats een hand

op mijn hoofd en voel dat mijn haren inderdaad in een lage knot gedraaid zitten.

Ik heb geen flauw idee wat er aan de hand is en waarom mijn haren zo belangrijk zijn. ‘Hades?’

Zijn wenkbrauwen trekken zich samen tot een intimiderende frons. “Verdomme, Lyra. Je zit nu midden in het Werk van Poseidon. Ik zou je hier niet in je eentje mee moeten laten worstelen.’

‘Wat? Ik begrijp het niet.’

‘Jij zei dat ik...’

Zonder waarschuwing beweegt er een bloedrood kristalachtig ding in een waas over mijn hoofd en na een geluidloos moment is Hades verdwenen. Ik kan hem nog steeds tegen me aan voelen, de sensatie ebt langzaam weg, maar ik weet op de seconde af wanneer het verdwijnt, vanwege de duisternis en het suizen van lucht als ik val.

Opnieuw gevangen in het donker van de afgrond en nog steeds neerstortend.

Ik spartel heen en weer in de lucht en er borrelt een geluid omhoog vanuit mijn keel dat net zo snel weer wordt afgekapd.

Want met gillen bereik ik duidelijk geen moer.

Denk na, Lyra. Hoe kom ik hieruit?

**DE GODEN
KUNNEN ALLES
VERNIETIGEN.
EN DAT ZULLEN
ZE DOEN.**

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING